

Sygn. akt II KK 10/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

SSN Andrzej Ryński

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **R. S.**

skazanego z art. 244 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 30 stycznia 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 24 września 2013 r.,

**1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia
o środku karnym zakazu prowadzenia rowerów po drogach
publicznych;**

**2) obciąża Skarb Państwa wydatkami za postępowanie
kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 września 2013 r., Sąd Rejonowy w K. - po uwzględnieniu złożonego przez prokuratora w trybie art. 335 k.p.k. wniosku – uznał R. S. za winnego tego, że: w dniu 24 maja 2013 roku w miejscowości S. kierował rowerem po drodze publicznej, tym samym nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w K. w sprawie o sygnaturze II K .../11 zakazu prowadzenia rowerów w ruchu lądowym, to jest popełnienia występku z art. 244 k.k., za co na podstawie tego przepisu skazał go na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia rowerów po drogach publicznych na okres 8 lat.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 2 października 2013 r.

W dniu 8 stycznia 2014 do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja Prokuratora Generalnego, który zaskarżył ten wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o środka karnym na korzyść skazanego i zarzucił mu: rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 343 § 7 k.p.k. i art. 335 § 1 k.p.k. polegające na uwzględnieniu przez sąd wadliwego wniosku prokuratora o wydanie wobec R. S. wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie uzgodnionej z nim kary, w następstwie czego doszło do rażącego naruszenia przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 42 § 2 k.k., polegające na orzeczeniu na podstawie tego przepisu, za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 244 k.k. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia rowerów na drogach publicznych na okres 8 lat, podczas gdy przepis ten ma zastosowanie jedynie do sprawców przestępstw popełnionych przeciwka bezpieczeństwu w komunikacji

i wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co pozwoliło rozpoznać ją w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Na wstępie- wobec potencjalnie możliwych wątpliwości co do faktu uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku – odnotować należy, że w dacie jego wydania skazany nie był już pozbawiony wolności. Wynika to wprost z jego wyjaśnień z dnia 23 lipca 2013 r., w których podał, iż będzie przebywał w zakładzie Karnym w P. (tylko) do dnia 24 sierpnia 2013 r. (k. 27). Równocześnie niewątpliwe

jest, że skazany o posiedzeniu wyznaczonym na dzień 24 września 2013 r. w przedmiocie złożonego przez prokuratora w trybie art. 335 k.p.k. wniosku, był zawiadomiony w dniu 19 sierpnia 2013 r. (k. 46).

W tej sytuacji nie miał do skazanego zastosowania przepis art. 422 § 2 k.p.k. przewidujący szczególny – inny niż wskazany w § 1 tego przepisu – sposób liczenia siedmiodniowego zawitego terminu, w ciągu którego skazany miał prawo złożyć wnioski o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Skoro oskarżony w dacie wydania tego wyroku nie był już pozbawiony wolności, to bieg tego wspomnianego terminu rozpoczynał się właśnie od tego dnia (art. 422 § 1 k.p.k.). Stąd też należało przyjąć, że zaskarżony wyrok uprawomocnił się po upływie 7 dni od daty jego ogłoszenia, bowiem skazany - w tym okresie - nie złożył wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie jego uzasadnienia.

Odnosząc się do samego zarzutu rozpoznawanej kasacji, uznać należało jego oczywistą zasadność.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że zaskarżony nią wyrok wydano z oczywistą obrazą wskazanych w zarzucie kasacji przepisów.

Z treści art. 42 § 2 w zw. z art. 2 § 1 k.k. jednoznacznie wynika, że przesłanką orzeczenia przewidzianego w nich zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju jest skazanie za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

Przepis art. 42 § 2 k.k. wprost bowiem odnosi się „do sprawcy popełnienia przestępstwa wymienionego w § 1”, który to jednoznacznie dotyczy tylko osoby „uczestniczącej w ruchu” skazanej za „przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji”. Warunkiem orzeczenia wobec danej osoby środka karnego przewidzianego w tym przepisie jest równoczesne skazanie jej za przestępstwo „przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji”, a więc takie które wyszczególniono w – tożsamo nazwanym – XXI rozdziale Kodeksu karnego.

Tymczasem zaskarżonym wyrokiem R. S. został skazany za występki z art. 244 k.k., a więc przestępstwo przeciwko wymiarowi sprawiedliwości. Popełnił je wyłącznie poprzez niestosowanie się do wcześniej prawomocnie orzeczonego zakazu prowadzenia rowerów w ruchu lądowym.

Nie może budzić zatem wątpliwości fakt, że - w takiej sytuacji – R. S. nie był zaskarżonym wyrokiem skazany za „przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji”. Stąd też orzeczenie wobec niego zaskarżonym wyrokiem, w oparciu o przepis art. 42 § 2 k.k., środka karnego: zakazu prowadzenia rowerów po drogach publicznych nie było uprawnione i przez to dopuszczalne.

Rażąca obraza tego przepisu prawa materialnego była następstwem, równie oczywistego, naruszenia przez Sąd Rejonowy w K. przepisów prawa procesowego, to jest art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k.

Regulacja ta nakłada na sąd orzekający w przedmiocie przewidzianego w artykule 335 k.p.k. wniosku stosowne obowiązki, których to dopiero realizacja zapewnia prawidłowość rozstrzygania w tym trybie. Obarcza bowiem sąd obowiązkiem dokonania kontroli jego poprawności tak merytorycznej, jak i formalnej.

W toku jej przeprowadzenia Sąd ten powinien m.in. sprawdzić, czy rzeczywiście „okoliczności popełnienia przestępstwa (którego ten wniosek dotyczy) nie budzą wątpliwości”, i czy zgłoszone w nim, wspólnie uzgodnione, propozycje co do: kary i środków karnych, znajdują oparcie w obowiązujących przepisach. Nie ulega przecież wątpliwości, że jednym z warunków konsensualnego zakończenia postępowania, w myśl art. 335 § 1 k.p.k., jest zgodność przedstawionej we wniosku propozycji z obowiązującymi przepisami prawa karnego materialnego.

Tego ostatniego wymogu nie spełnił przedmiotowy wniosek.

Sąd Rejonowy w K. wydając zaskarżony wyrok, niewątpliwie rażąco uchybił normie tak art. 335 § 1 k.p.k., jak i naruszył art. 343 § 7 k.p.k., który to przepis nakazuje, w sytuacji niemożności uwzględnienia złożonego przez prokuratora w trybie art. 335 k.p.k. wniosku, z powodu jego niezgodności z obowiązującym prawem, aby sąd, bądź to wezwał strony do uzgodnienia propozycji konwalidujących to uchybienie, bądź też – rozpoznał sprawę na zasadach ogólnych.

Wpływ stwierdzonych uchybień na treść wyroku - w zaskarżonej części - jest oczywisty. W ich następstwie wyrok ten bowiem zawiera rozstrzygnięcie, które nie znajduje podstawy prawnej w obowiązujących przepisach.

Stąd też należało uwzględnić kasację i w - zaskarżonej części – wyrok uchylić.

W zaistniałym układzie procesowym nie było konieczne wydawanie orzeczenia następczego, skoro nie ma w ogóle potrzeby ponownego rozstrzygnięcia w tym przedmiocie, którego uchylone rozstrzygnięcie dotyczyło.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak wyżej.

Orzeczenie o wydatkach uzasadnia treść art. 638 k.p.k..